

vstajajo iz sedanjih razmer, ni potrpežljivosti in stanovitnosti. Lahkomiselnost zavaja v pohlep po uživanju in če se ta pohlepnost ne zadovolji, pa pobegne mlad človek iz življenja.

Jasno je, da mladina sama ni zakrivila teh razmer, ki so pogubne za posameznika in usodnih posledic za narod. Mladina se ni sama vzgojila, marveč se je njena vzgoja vršila ter se vrši pod vplivom dveh »vzgojnih in prosvetnih« sredstev: kina in čtiva.

O čtivu, ki se danes nudi naši mladini, smo že večkrat razpravljali. Ugotovili smo tudi ter to ugotovitev podprli s stvarnimi dokazi, da »Domovina« nudi s prevodom nemškega romana »Dva človeka« naši mladini čtivo, ki je za njo kvarno. To je roman docela nekatoliške in protikatoliške vsebine: ponižuje duhovski stan, povečuje pa strast in požljivost.

»Domovina« pa ta književno-propadli roman znova proslavlja kot »enega najboljših in najlepših ljubezenskih romanov po vsem svetu« ter priporoča, da bi morala vsaka domača knjižnica, ki bi morala biti v vsaki hiši, imeti med najlepšimi povestmi kot prvo to »prelepo ljubezensko zgodbo«. Mar-li hoče »Domovina« tudi priporočati, da bi ta »prelepa ljubezenska zgodba«, koje izid je za »oba človeka« beg iz življenja, našla dosti posnemanja med slovensko mladino?!

Duh »Obeh človekov« tudi prevladuje v povesti, ki je v »Domovininem« podlistku sledila temu romanu pod naslovom »Golški svetnik«. V njej zopet nastopa tip (lik) »nesrečnega« duhovnika. Nesreča je mladostna ljubezen, ki se njenega pogubnega vpliva ta duhovnik ne more iznebiti do svoje nagle smrti, ko ga med sveto mašo neposredno pred posvetitvijo keliha zadene kap s smrtnim izidom. Ta mladostna ljubezen se kajpada opisuje z moderno filmsko učinkovitostjo: študent strelja na sebe in na dekle, preden gre v bogoslovje. Strel ne doseže namena: študent ostane pri življenju. Pravzaprav pa ga doseže:

če bi namreč ne bil ostal študent pri življenju, ne bi šel v bogoslovje ter bi ne postal »nesrečen« duhovnik, ki ga vse življenje preganja privid nesrečne ljubezni.

Prepuščamo staršem in odgovornim činiteljem sodbo o tem, ali spada takšno čtivo v roke naše mladine.

*

Ljutomer. Zapreke so prišle, zato se je naš program društvenega življenja nekoliko spremenil. »Mlinarjevega Janeza« bomo igrali še le dne 14. oktobra popoldne. Sedaj pridno vadimo, da bo predstava tem lepša. Tudi pevski zbor že vadi. Pevske točke so vzete deloma iz Parmove opere »Urh, grof celjski«, deloma pa je narodna pesem. To bo petja in veselja na odru. Saj nastopi okoli 30 igralcev. Ne pozabite torej, da gre dne 14. oktobra vse v Katoliški dom! — Nedeljo prej pa bomo imeli društven sestanek. O zgodovini celjskih grofov bo predavanje s skioptičnimi slikami, da bomo »Mlinarjevega Janeza« tem laže razumeli. Saj je vzet iz zgodovine celjskih grofov. Dne 30. septembra pa gremo gostovat k Sv. Juriju ob Ščavnici. Tam vprizorimo »Sultanovo hčerko in dobrega vrtnarja«. — Društvena knjižnica redno posluje vsako nedeljo po osmi maši. Pridi tudi Ti in se prikljubi kot član društva Ljudska čitalnica. Katoliški dom je naš hram prosvete, tudi Tebi namenjen.

Sv. Jurij ob Ščavnici. To nedeljo dne 30. septembra Vas pa Ljutomerčani obiščejo. Pozdrave Vam bomo prinesli, enakomisleči. In zaigrali Vam bomo lepo igrice o »Sultan-

vi hčerki in dobrem vrtnarju«. To je povest deklice, ki hoče vse vedeti, a šele pri dobrem vrtnarju najde vso resnico. Zato se njega oklene in mu sledi v njegovo kraljestvo, kot zaročenka svojemu ženinu. Duhovno predstavlja igra združitev duše z Bogom. Primer novejšega poduhovljenega ljudskega teatra. Pričakujemo, da nas boste počastili s svojim prihodom, kaj ne, da boste? Da bo res prijateljski obisk, v veselje nam in Vam. Živijo Jurjovčani! Pozdravljeni do svidenja! V prodajni si kupite vstopnice! V Pergerjevi trgovini jih dobite!

Sv. Vid pri Ptuj. Naše Prosvetno društvo je moralo iz raznih ovir preložiti igro o »Izgubljenem sinu«. Zato jo vprizori v nedeljo dne 30. septembra ob treh popoldne v Slomšekovem domu. Igra je mogočna in pretresa vsakega v dno duše. Med odmori igra tamburaški zbor društva. Nastopi nad 40 igralcev. K obilni udeležbi vabimo vse! — Odbor.

»Družabni klub« Sv. Jurij ob Taboru. Prihodnjo soboto dne 29. in v nedeljo dne 30. t.m. vprizorimo pri Sv. Juriju ob Taboru lepo in globoko duhovno igro, misterij, Pogačnikovega »Slehernika«. Vrši se na prostem pred župno cerkvijo sv. Jurija in se začne ob 7. uri zvečer. V slučaju slabega vremena bo vprizoritev v že povečani dvorani cerkvenega doma. Resni prizori »Slehernika« bodo vsakogar globoko pretresli, saj bo vsakdo gledal takorekoč samega sebe v igri. Zato ni čudno, da vlada za »Slehernika« precejšnje zanimanje. Na svidenje v soboto in v nedeljo!

*

tisoč židov. Od imenovane številke odpade na Francijo 21 tisoč, 10 tisoč na Sveto deželo, 8000 na Poljsko, 4000 na Čehoslovaško, 3000 na Združene ameriške države, na Holandsko, Švico in skandinavske dežele in po 2000 na Angleško ter Belgijo in 6000 v razne druge države.

Egiptovski farao med republikanci.

Leta 1825 je prejel franc. kralj Karl X. od Mohameda Alija zelo dobro ohranjeno mumijo staroegipčanskega faraona v umetniško izdelani krsti iz cedrovine. Pošiljko so slabo zavili in med prevozom po morju je udrla voda v njo. Mumija je začela zaradi mokrote razpadati in

mu ovije krog roke in ga usmrti z enim ugrizom. Koga je razkrinkal kačji strup kot smrtnega sovražnika? Mojega večmesečnega tovariša pri iskanju dragih kamnov, Marka Balhena.

Še isto noč sem vstal, si naložil na hrbet prtljago in zginil iz nasebine, kjer me je hotel umoriti pred slovesom prijatelj iz neugnanega pohlepa po denarju.

Mene je otel čisto sigurne smrti najhujši sovražnik Braziljanca — kača.

Zanimivo in ganljivo je tudi poročilo g. Davisa Grahama o njegovem doživljanju v braziljanskem pragozdu. Naš finančni minister nam je zaupal ob stražnem ognju naslednje:

»Jaz in moja dva tovariša smo ravno kar zlagali spalne mreže, ko smo slišali v neposredni bližini cmokajoč glas. Ozrli smo se in zagledali kakih 50 cm visoko opico, ki je stala po koncu in nas opazovala. Krog pasu ji je bingljala kos vrvice. Žival se je kretala pred nami brez najmanjšega strahu, mahala je z roko naprej po goščavi, cmokala z jezikom in nas vabila, naj ji sledimo. Iz obnašanja opice je bilo sklepati, da gre za udomačeno žival. Ko me je še pocukala za hlače in me skušala naravnost potegniti za seboj, se nisimo dalje obotavljali in smo ji sledili z indijanskima vodnikoma.

Skoro eno uro smo se plazili skozi najbolj goste goščave pragozda, ki je bil poln najčudovitejšega živalstva ter rastlinstva. Opica je bila pred nami in navadno se je poganjala po opičji navadi z ene veje na drugo.

S sekirami smo si morali izsekavati pot, da smo mogli naprej skozi grmovje in močvirje, ki je bilo križ in kraž prerasteno z ovijalkami. Žival se je neprestano ozirala, če ji sledimo.

Pred nami so se skrivale kače, škorpionji ter orjaške žuželke, opice, papagaji in vse mogoči ptiči. Slednjič je postala goščava pragozda le redkejša. Skozi vejevje in listje so že lahko prodirali solnčni žarki. Znašli smo se na solnčni jasi pred iz bambusovih palic spleteno koč.

Naš opičji vodnik je zginil takoj skozi luknjo pri strehi v notrajnost. Trkali smo na vrata, klicali, a nikdo se ni oglasil. Smo pač udrili vrata in zagledali nekaj strašnega. Majhna soba je bila vsa prepletena s pajčevino in po stenah so begali liki človeška roka veliki pajki. Iz enega kota koč nas je zrla nemo iz spalne mreže — človeška lobanja. Na klice opice smo si napravili pot skozi pajčevino. V mreži smo zapazili okostnjak, zavrt v borne ostanke obleke. Pri nogah kosti je čepela opica — naša vodnica. Poleg spalne mreže je visela zarjavela puška. Pod njo

Sv. Jakob v Slov. goricah. Zapustila nas je preblaga mamica Notburga Javšnik, bivša posestnica na Zgornjem Hlapju. Pogreb se je vršil dne 12. septembra pod vodstvom domačega g. župnika Erhata. Domači pevski zbor ji je zapel pri hiši žalosti, pri cerkvi in na pokopališču v srce segajoče žalostinke. Cerkevni ključar Rožker Anton se je v kratkih ter ganljivih besedah poslovil ob odprtem grobu od dobre mu sosedice. Vzorito mater bodo pogrešali reveži, posebno pa njena najmlajša hči, v katere hiši je bila mati prava luč. Dragi mamici bodi ohranjen trajen spomin!

Stofaci pri Ptuj. Lepa slavnost se je vršila preteklo nedeljo v Stojncih pri Ptuj. Blagoslovili so novo motorno brizgalko, ki jo je nabavila domača prostovoljna gasilska četa. Na svečanosti so bile vse gasilske čete iz bližnje okolice ter velika množica ljudi. Kumstvo sta prevzela zakonca Franc in Marjeta Zagoršek, posestnika v Prvencih. Cerkevne obrede je opravil vlč. g. župnik Groblar iz Sv. Marka, ki je imel pri tej priliki lep in globoko zasnovan govor, v katerem je naglašal človekoljubno in požrtvovalno delo gasilcev. Pa blagoslovitvi nove moderne brizgalkne se je vršil v prostorih gostilne g. Turka slavnostni banket, za tem pa prosta zabava.

Lahonci pri Ivanjkoveh. Sredi novic, ki se vrstijo dan za dnem, se je vredno spomniti na umrlo Marijo Skuhala, ki je umrla stara komaj 20 let. Bila je vestna in pridna služkinja pri gospodarju Stanku Kosi. Neizprosna jetika, s katero se je borila tri leta, ji ni prižigala kljub temu, da je iskala zdravja v bolnišnici v Mariboru in v Ptuj. Pokopana je bila na pokopališču pri Sv. Tomažu, daleč od svojega očeta, ki je predlanskim podlegel istotako jetiki in je pokopan pri Sv. Križu na Murskem polju.

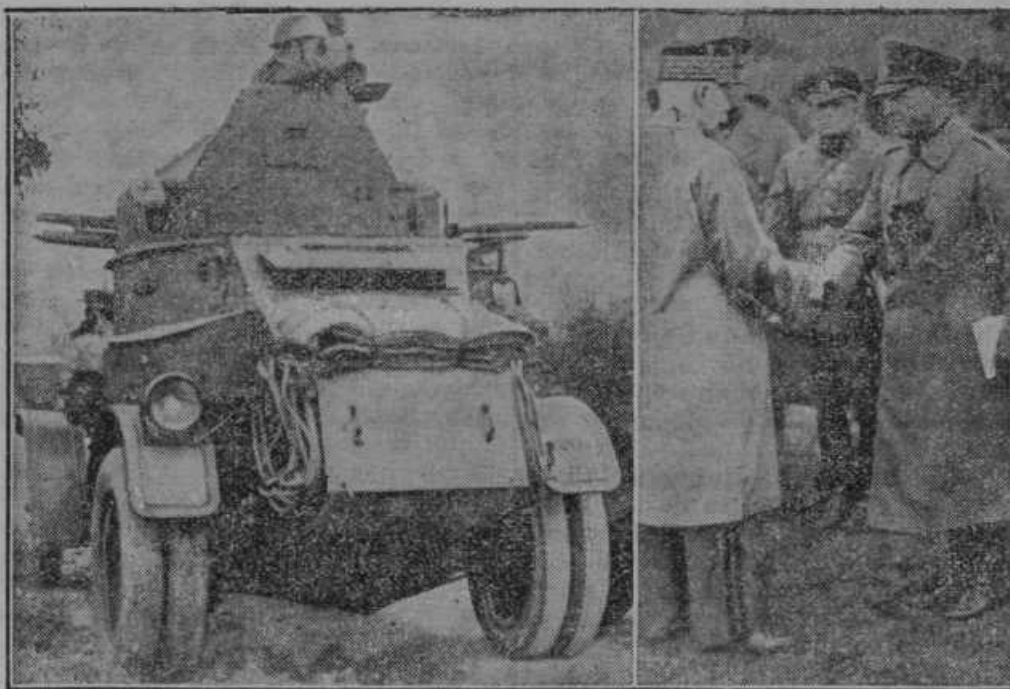
Veržej. V nedeljo dne 30. t. m. bo naš farni patron sv. Mihael obhajal »svoje godovno«! In sicer v novi, lepi obleki. Glavni oltar namreč je bil do birme prav okusno popravljen in obnovljen po navodilu g. dr. Fr. Steleta. Delo pa

je izvršil v splošno veliko zadovoljnost g. Fr. Zamuda, pozlatar od Sv. Križa. Pa ne le samo oltar, tudi cerkvena slikarija in cerkvena oprema je prav posrečeno prenovljena, tako da je sedaj naša župnijska cerkev kakor lepa rožica v šopku naših cerkev! To delo pa sta z veliko ljubeznijo vršila domačina g. Fr. Cmreka, občinski predstojnik, in g. Jože Janežič. Omogočili so to delo farani in okoličani, ki so iz ljubezni do Boga globoko zajemali, kadar so prišli po zbirci tisti za cerkev! Darovalcem in mojstrom bodi Bog obilen plačnik, sv. Mihael pa vodnik k Bogu! Letošnje žegnanje v obnovljeni cerkvi naj bo zato Bogu v veliko čast, našim dušam pa v veliko korist. Prvo sv. opravilo bo ta dan opravil novomašnik iz Dokležovja g. Alojzij Kovačič, ki je bil te dni posvečen v mašnika. Pozno sv. opravilo pa g. dekan Josip Welzl. Molimo za dobrotnike naše cerkve, in da popravimo še stranske oltarje in prižnico!

Gornja Ponikva. Vsled razpusta Prosvetnega društva že dolgo ni bilo mogoče prirediti

nobene predstave, katere dobiček bi se lahko porabil za nabavo knjig za župnijsko knjižnico. Zato bo gostovalo na Gornji Ponikvi Bralno in kmetijsko društvo »Sloga« iz Sv. Petra v Savinjski dolini in bo vprizorilo dne 30. septembra popoldne ob treh igro »Prisegam«. — Hmeljska kupčija je bila tukaj dokaj dobra za letos. Velika večina hmeljarjev je imela lepo blago, zato so ga lahko in hitro prodali po 35 do 40 Din 1 kg. Nekateri so imeli slabše blago in so ga prodali po nižjih cenah, ali pa še čakajo z njim. Okolica Gornja Ponikva ima veliko sadja. Druge okolice ga imajo pa malo in prav malo. Zato kupujejo za hmeljski denar jabolka za jabolčnik.

Slačka gora pri Šmarju. V petek dne 14. t. m. je naš srčno dobri g. župnik Ivan Ivanc še maševal v domači cerkvi. Kmalu ga je prišlo, vendar je prepozno iskal pomoči v bolnišnici v Celju. Komaj je prišel v bolnišnico, je že izdihnil svoje blago dušo. Prvotno je bilo v načrtu, da bo pogreb v Šmarju, ker pa je bila želja vseh faranov, naj njihov duhovni pa-

Iz letošnjih manevrov francoske armade. Levo težki francoski tank in desno: francoski maršal Pétain pozdravlja na manevrih generale tujih držav.

sta ležala na tleh dva revolverja, ostanki tašk za patrone, indijanska sulica, lok in puščice.

Priprosto orožje si je napravil sam neznanec, ko mu je pošlo strelivo. Odkrili smo še pločevinasto škatlo, ležala je poleg okostnjaka, v njej je bila posušena kačja koža in nato napisano nekaj z ogljenčkom v portugalskem jeziku. Črke so bile že precej nečitljive, a vendar se je dalo z dostavkom prečitati to-le:

»Ravnokar me je pičila ena najbolj strupenih kač. Dobro vem, da bom živel samo še nekaj minut. Ako me bo kdo odkril v tej samotni, najznejši, da sem morilec ministra (ime nečitljivo). Za zločin sem se bridko pokoril in umiram popolnoma sam v divjini. Da sorodniki tudi pri moji smrti ne bodo imeli radi mene kakih sitnosti, zamolčim tudi svoje ime.« Datum nečitljivo. Podpis se je glasil: »Nesrečen študent.«

Udomačena opica nam je mirno dovolila, da smo brskali po žalostni zapuščini. Ko smo hoteli sneti s stene spalno mrežo, da bi zagrebli kosti nesrečnega neznanca, je začela cviliti na ves glas in je skušala ugrizniti, če se je kateri dotaknil mreže. Šele tedaj, ko smo pustili mrežo na prvotnem mestu, se odstranili iz sobe in zaprli za seboj vrata, se je pomirila opica. Oddaljač se od kočure, smo čuli zadovoljno opičje cmanjanje, ki je značilo radostno oznanilo, da bode

stražila še naprej gole kosti in s tem rajnega gospodarja...«

Po izpovedi nekaterih gonjačev smo se bližali počasi naselbinam iskalcev dijamantov ob še dokaj neraziskani reki Rio das Garcas. Naše potovanje se je zavleklo in smo bili na potu skoro tri tedne. Presneto slaba bi nam bila predla, da niso bile naše zaloge dovoljne in če bi nas bile ovirale hujše plohe. Celi čas nas je spremljalo žgeče braziljansko solnce, mučili so nas nesrečni moskiti, vozili smo se proti večji naselbini, kjer nas je čakal daljši odmor, da si opomoreta človek in žival za pot skozi pragozd, skozi katerega smo morali, če smo hoteli do bajnih zlatih najdišč.

Naša karavana se je ustavila na prvi dijamantni naselbini, ki je trgovsko središče obširne okolice in nosi ime »Café«. Beleženo ime se je oprijelo skupine koč po reki, ob kateri leži in je voda rjavkaste barve kakor kava.

Bajte so v Café po braziljanskem stepnem načinu iz kolov, šibja, ometane z ilovico in pokrite s palmovimi listi. Celo kino in bivališče zdravnika smo izsledili v tej naselbini.

Naša karavana se ni zmenila za umazane kočure. Zapeljali smo vozove na obširen travnik ob reki, kjer je bilo bolj vlažno in za konje ter

so jo morali pokopati. Grob so izkopali v vrtnu znanega francoskega grada Louver. Grobišče bi bilo dovolj dostojno za egiptovskega kralja, če bi počival sam na omenjenem mestu, kar pa se ni zgodilo. Francoze, kateri so bili pobiti med revolucijo l. 1830, so pokopali poleg faraona. Ko so pozneje izkopali kosti revolucionarnih junakov, da so jih prenesli na posebno odličen prostor, niso mogli ločiti faraonovih kosti od okostij revolucionarjev. Na ta način je prišlo do tega, da počivajo zadnji ostanki staroegiptovskega vladarja skupno z žrtvami revolucije v — častnem grobu.